

Försök att tömma tid och skriva två lördagar i omlott*

*en omtagning av Georges Perecs verk *Tentative d'épuisement d'un lieu parisien*

ögonen slutna, ögonlocken vilar

Bilnycklarna är borta. Jag tittar efter i shortsfickorna, kollar i bilen.

drömmer

Jag ser efter om de är på assietten på bordet. Nycklarna till Kärppåsaari

ett stort rum vid ett skeppsvarv, en teaterrepetition skall strax börja

och servicehuset finns på assietten. De här två nycklarna finns på samma nyckelknippa, som

Jag står framför dramaturgen, som sitter i en bekväm stol. Hon berättar om texten, pjäsen.

Hennes dragkedja är vidöppen så att hon visar könshåret. En Valie Export. Jag vet inte vart jag skall titta. Repetitionen börjar, vi är många och vi rör oss i en stor cirkel i rummet. Det är verkligen stort, nära ett icke-rum så stort är det. J är regissör, han rättar till mig och säger att jag är för ivrig, att jag försöker vara synlig.

pryds av ett gult plastkex.

Plastkexet har ett rött hjärta, kanske av jordgubb(ssylt)?

Jag går tillbaka till övre våningen och kollar byxfickorna en gång till.

Jag skrev drömmen först på engelska, märker jag i efterskott. Drömmen är en berättelse i berättelsen. En introduktion till en dag full av förmimmelser. Kan man falla in i sig själv (som skådespelare)?

Jag går till bilen. Jag tittar runt bilen. Det är mörkt och kallt.

Jag går runt huset, jag går genom verandan.

Jag granskar kisställena vid buskarna.

ett litet rum

Jag går tillbaka upp till övre våningen och hittar nyckeln bredvid sängen,

uppe

ovanpå James Joyce Odysseus.

kvavt

Ljuset från horisonten försvinner mellan grangrenarna, det är + 11

en trappa nedåt, brant

grader, klockan är 23 minuter över midnatt den femte juli vid Långsjöns

kaffe

strand.

titta långt ut

Träden på andra stranden speglar sig i vattnet, det är lugnt och tyst.

väldigt långt

Några enstaka moln bildar en ellips och förenar sig med en större

Havets rand. Himlarand. Linjen som sluter havet. Ett annat ord är horisont, det förvandlar havet till - sky?

blågrå molnmassa, som bildar en tunn, smal slöja över trädtopparna.

Tankarna vandrar iväg och anteciperar kommande händelser.

Under den blågrå molnmassan, på andra sidan stranden glöder det klart

Jag försöker fortsätta med substantiv och verb, det fungerar kanske.

orange. Solen stiger upp klockan 04.15.

Jag lämnar dörren till övre våningen öppen och den tunga luften byts till syre.

Svalt. Temperaturen är betydligt under tio grader, men det är ändå inte köldgrader.

båt till fastlandet, fasta landet

Efter en halv timme lyfter jag på huvudet, solen lyser rakt i ögonen österifrån. Det ligger ett dis

i en bil mot busstationen

över älvens nedre lopp. Vid Långsjön blir älven bredare och kallas därför för sjö.

M säger att situationen förändras då jag noterar. Han kör.

Klockan 06.25 har solen flytt bakom en molnslöja.

I frågar vad jag skrivit.

Klockan 07.25 täcks himlen fortfarande av en molnslöja.

Jag säger några ord, men jag är inte tydlig.

Klockan 08.07 stiger jag upp. Går ner för trapporna, korsar verandan till vänster och går till vi passerar

andra sidan stugan. Marken är täckt av dagg. Solen skiner genom molnen. Träden, gräsmattan kyrkan

och ängarna är fulligt gröna, + 13 grader. En kopp kaffe (espresso) med het mjölk, klockan är människor i svart

08.31 och utetemperaturen är + 14,6.

sorg, en kvinna torkar sin kind

Tangenterna i bilen, jag trycker på knappen. Kanaler, tangent och ny kanal. En ljudkassett och Då bilen framför oss saktar in gör vi det också.

Sofi Oksanens När duvorna försvann, en ljudvärld från andra världskriget. Äntligen hittar jag Fångade inte gässen på pappret, de är bakom oss på en åker, som är långt borta nu.

Radio Suomi. Bilen fylls av olika ljud och olika berättelser. Landskapet glider förbi, inne i bilen Skrev inte heller att jag blev nöjd på morgonen då jag drog på mig jeansen och de rymdes på mig utan att spänna. Jag har inte gått upp mycket i vikt.

ser jag inte skogen för alla träd.

Jag klarar inte av att skriva allting.

Ett ärggrönt lock med svart klyka (handtag), jag går förbi den gröna postlådan på Kennintie.

Jag talar om substantiv och adjektiv med I och hur det är krävande att relatera med bara dem.

Jag piggnar till i bilen. Övergången vid väg tio och snart är jag vid Kuusjokikorsningen. Vägen kröker sig många gånger och asfaltbeläggningen tar slut. Från buskage till skog och äldre skog – vägen gör flera svängar. Sen igen öppet landskap och åkrar. Öppet landskap:

En kvinna plockar bär vid vägen, i dikesrenen. Hon kunde vara thailändsk.

övergången över Loimaavägen, sedan Kurjenmäki och Loimijoki. Klockan är 09.00 och det är Vad heter hon? Jag heter Lena. Vad är hennes berättelse?

+ 20 grader i skuggan.

Plats för hennes berättelse att ta vid, börja här

En blå linåker, en gul ryps- eller rapsåker, höet är slaget i stora sjöar, ett hygge. Många krökar: Perttulantie, Kurjenmäentie, Koskentie, Ruokosuontie, Kuusjoentie, Isoniituntie, Turuntie, Kennintie, Paloniementie.

På gården finns två barn, en man på taket, en ny uppblåsbar gummibåt, en gammal man i en korgstol. Två kvinnor skurar mossor från en dubbel gungsoffa. Mannen reparerar taket och spikar ersätts med skruvar.

En annan man går över gården.

Tio karelska piroger åker in i elugnen och kaffet droppar i kokaren. Åtta koppar och ett par muggar står på bordet. Klockan är 11.53 och det är + 20,7 grader i skuggan.

Tre stegar: en hel och en murken står lutad mot väggen, en av aluminium.

Jag plockar min berättelse.

Stugans tak och mannen på taket. 500 spikar byts ut mot skruvar. Två män vakar. En ung och

M säger att skogen är planterad för att bli huggen och såld.

en gammal man som sitter i var sin korgstol.

I säger att träden, de ser alla lika ut, när ska de huggas?

En gummibåt på vattnet och två pojkar i båten.

M svarar.

Åtta smutsiga kaffekoppar och några témuggar. En liten bit rabarberpaj finns det ännu.

Jag tänker på mitt.

Vaniljkräm i en plastskål. En muffins i en plastask, en karelsk pirog finns det kvar. Smutsiga

Jag tänker på film och illusionen av rörelse.

papperstallrikar i spisen, en sned hög tallrikar på bordet.

Bilen tar kurvorna, en känsla av fart. Det suger i magen.

Två kvinnor och fyra borstar, en hink med regnvatten. Mossan lossnar från den dubbla cyklist i full utrustning

gungsoffan för fyra. Soffan är målad med oljefärg, målfärgen flagar, man har använt motorist

impregneringsmedel som bottenfärg och den gör att oljefärgen lossnar. Klockan är 13.01 och Vill inte skriva om olyckan vi såg, då, för en tid sedan.

det är + 21,5 grader.

9.47

En anilinröd tvätthink med vitt handtag, till hälften fylld med kallt vatten, en liten gul borste och i bilen fortfarande, landskapet

nio stora leriga nypotatisar.

animeras

En mamma och två barn går längs en sandväg som korsar en åker. Gummibåten har hål. en skylt för hastighetsbegränsning, 100

Mannen i medelåldern har en grensåg och den yngre mannen är uppe på taket. Tall-, gran-Korsning. Den mindre vägen slutar i den större. Till höger Vaalimaa, några kilometer vidare, gränskontrollen. Är det två gränser? En för Finland och en för Ryssland. Eller är gränsen gemensam? Om den är gemensam är den egentligen ingen gräns.

och björkgrenar i högar.

Vi svänger till vänster, mot Fredrikshamn.

Nio potatisar i en vit aluminiumkastrull. Kastrullens utsida pryds av ett blommönster, ljusröda

blommor och några gröna kvistar. Vattnet kokar. Temperaturen stiger till över hundra grader.

Vattenånga. En gammal elspis, tre rostiga plattor. Varningslampan fungerar inte. Fyra mörka retur

knappar och en röd, man kan inte längre se siffrorna. En grå fläck på rutans högra sida, uppe törstig

till höger, på rutans övre och nedre vänstra sida. Plattans läge. Den mittersta knappen är röd

Bilens fläkt styr kall luft mot min höger arm.

och ovanför den finns en rektangel med ett mörkt mittfält. En spis och små symboler.

blandskog

Trappor i aluminium vid verandafönstret och karlns fötter. Silvergrå skodon och grågröna

Vederlax, Vecklax. Platser, namn, nominalitet, names, nominality.

byxslag.

På fjortonhundralet fanns här en väg (står det på en skylt).

avstånd

En gammal man, en keps, en collegetröja, glasögon. Luften är full av insekter.

Vi rör oss framåt.

På taket byts spikar ut mot skruvar.

En skylt för Sydänkylä (hjärtats by eller kanske en central by)

Hur många grenar ligger det på marken? Tall, björk och gran.

Jag blir ledsen, är det mitt hjärta?

Klockan är 13.43 och det är + 21,1 grader i skuggan.

granar

Grensågen förlängs och mannen drar armen fram och tillbaka. En björkgren och en ny utsikt, stenbrott

ett slätt skjultak. Grensågen har rött skaft med två gula ränder. Mannen är barhuvad, tusen

lada

svettdroppar på aluminiumstegen.

13.45

Nio kokta potatisar.

På holmen, tittar mot fastlandet, jag ser

Fiskbitar på en gammal teflonpanna med brutet skaft. Grönsallad och en vass kniv.

vatten

Kvinnan i gungan och tre borstar, hinken med smutsvatten.

himmel

Den gamla mannen utan collegetröja i korgstolen på stugans andra sida. En grön skjorta,

Varför säger vi himmel, inte sky?

en rollator bredvid med en saftmugg på avställningsytan. I stolen finns en dyna med randigt

Jag ser himmelen.

dynvar.

Jag ser också ett teletorn. Det tillhör armén, mycket upprätt, tre gånger så högt som skogen.

500 spikar byter plats med skruvar. En sladdlös bormaskin. En laddare och strömkälla,

sladden i uttaget. Aluminiumstegen på stugans andra sida.

Klockan är 14.13, ännu några skruvar kvar. Och färdigkokta potatisar.

Jag hör steg i gruset.

Marinerad forell stekt på teflonpanna utan skaft, kokt broccoli från i går.

Jag lägger mig.

Grönsallad med tomat och gurka, och currysås. Mjölk och grönt té.

att lystna

Rabarberpaj med vaniljkräm.

att titta på ett moln

Det finns fem potatisar kvar. Smutsiga kärl: tallrikar, gafflar, knivar, en sked, en vit

Jag har en mellanstund, mellan olika handlingar, ok, skönt, inte så illa, ganska bra. Teletornet

sticket hål i himmelen. Någon form av visuell penetration.

aluminiummugg och en i keramik. Papperstallrikar som ska brännas.

Jag skriver.

Varmt diskvatten i det blå plastfatet.

Jag talar.

Den gamla mannen ligger utsträckt på soffan, glasögon, han håller månadsbilagan i sina

Tankar rör sig.

nävar, en grön skjorta och en orange filt. Rollatorns svarta bromssladdar är hopknutna med

Jag tittar.

ett grönt band.

På soffan nu, en lätt stund, A lutar sig mot mina utsträckta ben.

Käppen med aluminiumskaft har ett svart, ergonomiskt handtag. Längre ner finns en korg i

Jag väntar på ingenting speciellt. Inväntar.

metall där man kan ha saker. Rollatorn har två handtag, en stomme i aluminium och fyra hjul.

16.30

Ett behändigt fortskaffningsmedel.

radio

Klockan är 15.20 och det är + 22,3 grader. Sjön (älven) och spegelblankt. Vattnets

nostalgiska toner

yttemperatur är + 24 vid stranden.

hungrig

Vattnet i den ljusa aluminiumkastrullen kokar. Disken: fyra mörkgröna kaffeassietter i keramik,

senare, låt oss träffas senare

med mönster. På assiettens botten står det Tamron England. Fyra koppar i samma serie.

20.00

Fyra plastmuggar (engångs-, som återanvänds av ekologiska skäl). En liten röd dessertskål

här

i plast. Två vita kaffekoppar, med små blå blommor på utsidan (förgätmigej) och två vita

värme

underlägg (assietter som passar till kopparna). Bruna salladsbestick i plast, en osthyvel med

sommar

träskaft. En stor metallsked (slev). En skalare med rörligt, stålfärgat brett. En gammal kniv

De unga svalorna lär sig flyga.

med träskaft som är vass och vässt, själv. En hemlagad smörkniv i trä (en gåva). Tre par knivar

De unga svalorna lämnar sina bon.

med plastskaft för sommarköket med tre tillhörande gafflar. Två plastskepar, sex i metall från

summer

1940-talet, "Hackmann". En vit plastsked. Ett filter för en espressokanna, delar till kannan.

Jag försöker följa med med blicken då de flyger. Ögats flykt.

En vit aluminiummugg. Två flata, vita tallrikar, en stekspade i trä. En trasig teflonpanna. En

(Hur många har gjort detta före mig?)

gammal, vit keramikmugg med röda äppelblom nertill.

De unga svalorna sätter sig högt uppe i det kala döda trädet. Det har tappat barken.

En gammal man med månadsbilagan, en orange filt och beiga crocs.

Jag tänker mig att det finns ett samband mellan mig här och svalorna där uppe. Så fåfäng! Eller så

träffande precis. Det sköra och jag. Svalorna och jag. De föds två gånger, en gång då de kläcks och en annan gång då de lämnar boet.

Glasögon med tunna metallbågar. Klockan är 16.11 och det är + 27,5 grader utomhus och

Föräldrarna är med, snattrar och skickar höga signalläten då vi närmar oss. Jag älskar deras läten.

Signalen är dubbel, den varnar och säger: Se upp!

+ 23 grader inne.

Men svalan kan inte skada mig och jag skulle inte skada en svala.

En sommardag.

Svalor har systrar och bröder. De är tvillingar. De flesta djur är tvillingar, trillingar...

Den gamla mannen sitter i en korgstol på verandan, han har en randig sittdyna under sig och

Nu ser jag inte dem. Det är idag svalorna som lämnar boet, just idag.

en rollator bredvid sig.

Sjön (älven) är spegelblank. Solen skiner från en klarblå himmel.

Verandans fönster skyddar. Verandan ligger i skuggan, det är varmare ute än inne.

Det här är helt omöjligt, att skriva ett nu. Som om förbindelsen till stunden flyr pennan. (Skriver faktiskt med penna.)

Pissbågen bildar en fontän på gården.

Kan man skriva med stunden? Eller är man alltid sen? Kommer ihåg drömmen nu, den i vilken jag övar till en pjäs, som sätts upp av J.

Den vita gungan är rentvättad.

Nu

En silvergrå paketbil blänker i solen.

Jag tittar på vattnet som kluckar mot stenen, flödar fram och tillbaka, stiger upp och kanar ned, men att skriva blir inte alls likadant. Jag lägger märke till att jag skrev vattnet, när jag skriver blir vattnet speciellt/partikulärt för mig.

Man kan se en liten, tät skogsdunge på andra sidan gårdsplanen. Sandvägen förgrenar sig åt

Om jag skriver som om jag vore svalan? Som om jag var poeten?

fyra håll, till fyra gårdsplaner.

Nu sitter ungarna högt upp i björken, två av dem virvlar förbi mig. Men på riktigt, faktiskt, en stund sedan, den var väldigt märklig, som ett litet blivande. Det var inte själva ögonblicket, utan ögonblickets betydelse för mig. Poeten tycker att det är ögonblicket som man inte vanligtvis lägger märke till. Därför är poeter nödvändiga människor.

Klockan är 17.23 och det är + 26,6 ute. En ensam fluga nära den digitala termometern vid

Bara, endast

fönstret. En rutig gardin (bård), en röd stång och hakar. En träsoffa med ett brunt ovanståg i

att sitta här

skumplast som krympt i tvätten, ett dynvar i naturvitt, ovanpå det en datorladdare, den får

Kan jag dikta denna stund? Kan jag skapa den?

ström från uttaget i väggen.

Skall jag skriva om det man vanligtvis inte lägger märke till?

På väggen en tavla i metall där det står Herren är min herde och mig skall intet fattas. På

Hur skönt pennan glider över pappret. Hur mina fingrar böjer sig kring den, omsluter bläcket i sitt hölje. Då det är kallt är det ett måste, bläcket skall vara varmt för att flyta. Det låter inte så mycket om pennan. Det låter mera då jag vänder sida,

vänstra sidan nere i hörnet en man med en herdestav. Under den tavlan finns en mindre,

såhär

med vit skrift på anilinfärgad botten: För en älskande människa som gläds över litet, lyssnar på andra, och berättar vad som tynger henne, står alla dörrar öppna. I stugväggens vänstra hörn och vägg ett romantiskt, höstligt flodlandskap med björkar längs stränderna. Under den en

Tomma, bara rutor.

trärelief utskuren i mörkt virke: en lada, en sjö med landskap. Framför ladan till vänster i landskapet står det en björk.

Ska jag skriva om tårna och den linje på naglarna där lacket slutar. Mörk gammalrosa.

Konventionell färg. Den färgen ser jag inte runt omkring mig. Flytvästarnas orangea färg sticker ut. En visselpipa sitter fast i ett snöre i varje väst, en livräddande visselpipa. En genomträngande ton.

En bil på en tom väg. Varm vind.

Palonimentie, Kennintie, Turuntie, Isoniituntie, Kuusjoentie, Ruokosuontie, Koskentie,
Svalorna är nog bäst, mest.

Kurjenmäentie, Perttulantie.

Linblommorna blundar.

Från Koskentie i Jyväskylä är det sex kilometer och 29 vägkrökar.

Jag tycker om att tänka på alla dem som skriver, det ansluter och sträcker ut sig långt. En annan synrand. Att dela tid med någon annan. En synkrets. Det här är samtida. Samtida bläck på papper.

Vid den nionde kröken finns det tre hektar slaget hö för att balas, paketeras.

På båda sidorna om vägen finns kalhyggen, tillsammans kanske åtta till tio hektar, tall, gran och björk. Det kan gott vara 2 000 kubik eller mer.

Jag svänger upp fötterna mot himlen, den blir min fond. Att älska, någon, vad är just nu? Kan inte fånga det med ord, behöver meningen? Grabbar tag runt omkring mig, hitåt, ditåt, däråt. Och så tar det slut. Det flyende ögonblicket, du fångade inte mig heller.

Sandåsarna har bildats efter istiden och de bildar den högsta punkten på Isoniituntie.

Det luktar saltvatten.

Klockan är 20.16 och temperaturen i den brännande kvällssolen +33 grader, inomhus +33.8.

Klippan är sträv mot studs. Jag har jeans på mig, men det är inte tillräckligt för att slippa klippans hårda. Aldrig tillräckligt!

Det ligger åtta torra brödkanter på skärbrädet i trä.

Är ni annorlunda än jag är? Kan jag beskriva mig om jag beskriver er? Kan jag beskriva dig som jag tror att du är? Överflöd. (Då det finns mycket av mig, blir jag någon annan, dubbelgångaren skulle jag säga.)

Påsen i ekoplast håller inte. Kniven med svart träskäft smeker brödet i tunna skivor. Valios ekosmör på rågskivorna och alkoholfritt öl.

Klockan är 20.42.

En av ungarna satte sig på båtskjulets öppna dörr. Det är endast unga svalor som sätter sig sådär. Min skugga på klippan. Kvinnan som hittade sin skugga! Jag var ledsen över restriktioner och hinder tidigare idag, och jag vände mig mot svalorna.

Telefonen ringer. Pappa.

Myran. Och det där pytte lilla knallröda krypet som rusar över klippan. Kommer ihåg dem och hur färgen alltid är häpnadsväckande röd.

Små rutfönster i solen. Fönstren är otvättade och tidigare överdragningar med något fuktigt syns på glasytorna. Man kan se ett grynigt mönster, som spår efter en smutsig svamp på en griffeltavla. Rosenlews Strömspar surrar.

en varm sommar, kropp

Kaffet har kallnat i koppen. Jag hittar en smutsig kaffekopp att diska.

en kall vinter, en sådan kropp (inte här nu)

Telefonen ringer en gång.

23.00

Pappa har inte somnat.

Jag är vaken.

En ensam liten fluga på fönstret i solen.

Det är mörkare men fortfarande ljusst.

Den gamla elspisen värmer mitt kaffe och den karelska pirogen hoppar ur brödrosten.

lugnt, mycket lugnt

Andra knappen från höger, vänstra övre hörnet på rektangeln. Knappen vrids så den visar på

Vissa ljud är nära, andra avlägsna.

nummer fem. Man kan inte se siffran med blotta ögat, men sexan kan man urskilja.

Tankarna vandrar.

En myggsvärm. Fåglar. De sjunger.

Pennan tjänar till att vifta bort mygg.

Motorbåtar i måttlig hastighet.

Snart lider tiden mot sitt slut då lördag blir söndag.

Solen skiner. Klockan är 21.08.

Och vad ska jag göra då? Det lär bli varmt, oooh.

Solen sjunker långsamt.

Idag har jag lärt mig att träda fram, uppkomma, bli till.

Bastu. Elden sprakar i ugnens härd. Läger i björkklabbar och rönn.

Träden sträcker sig uppåt.

Ugnen och grytan blir varma.

Att sina nedåt, blir man mindre då?

Klockan är 21.56, det är +20,3 ute, inne är det +23 grader.

Jag blir mindre, går och lägger mig.

Två fiskare vid stranden.

En fiskmåås

Ett blankt landskap, tunna molnslöjor.

/Lena

Klockan är 22.09, solen sjunker mot horisonten.

Det glittrar vid horisonten. Solen skimrar i orange mellan de stora grangrenarna.

Ska jag promenera till stranden eller ska jag följa vattenytan?

En vit motorbåt klyver en ränna i vattnet, båten skyndar framåt. Föraren har en orange väst.

Bastun och vedträna i boet.

Solen sjunker bakom horisonten. Färgar horisonten klarröd, violett.

Himlarandens målare. Klockan är 22.39 och temperaturen ute +17,5, inne +23.

Bastun. Rent och vått vatten. Kyliga undervattenströmmar. Ett landskap som speglas på vattenytan, röda molnslöjor, ett mörkt cumulusmoln, ugnen violettglödande.

Lugn. Klockan är 23.15 och temperaturen är +16,7 utomhus, inne +22,7.

Avlägsen dansmusik flyr i lördagskvällen.

Träd, hö, blommor och såd växer, andas renande och rent efter bastun.

Solen har gått ner men det är ännu ljust. Månen är halv, tilltagande, men det syns inte.

Det skymmer. Ett stilla och tyst landskap, naturen och luften. Det är ljust vid horisonten, klart.

Klockan är 23.41, temperaturen är +15,2.

I den tysta natten hörs ljudet från en enskild bil långa vägar. Klockan är 23.59.

/Minna

Minna Heikinaho text är översatt av Barbro Enckell-Grim